

je držao u ruci savijene novine, koje su ostala dvojica proučavala preko njegovog ramena. Još pre no što se dovoljno približio da im razazna izraz lica, Vinston je u svakoj crti njihovog tela jasno video duboku zanesenost. Očigledno su čitali neku ozbiljnu vest. Kad je stigao na nekoliko koraka od njih, grupica se odjednom rasturi a dva čoveka se počеше žestoko prepirati. Za trenutak se čak činilo da tek što se nisu potukli.

"Ama slučaj kad ti lepo govorim! Kad ti kažem, ima više od četrn'es' meseci kako nije izišla sedmica!"

"Jes', đavola nije!"

"Nije, bre! Ja kući čuvam sve rezultate od poslednje dve godine, sve imam zapisano. Čim koje vučenje, ja zapišem; kao sat. I, kad ti kažem, ima više od četrn'es' meseci..."

"E baš je izišla! I broj ću da ti kažem. Četrsto sedam, završavao se na četiristo sedam. To ti je bilo u februaru mesecu - druga nedelja u februaru."

"Evo ti ga što je bilo u februaru! Sve ja to kući imam zapisano, crno na belo. I kad ti kažem, ima više od..."

"Dosta bre, ljudi ako boga znate!" viknu treći.

Razgovarali su o lutriji. Kad je prešao trideset metara, Vinston se osvrte. Još uvek su se raspravljali, oživelih, zapaljenih lica. Lutrija, koja je svake nedelje isplaćivala ogromne zgoditke, bila je jedini vid društvenog života za koji su proli pokazivali ozbiljno interesovanje. Verovatno ih je bilo na milione kojima je lutrija predstavljala glavni, ako ne i jedini razlog da i dalje žive. Ona je bila njihova radost, njihova ludost, njihov melem, njihov duhovni podstrek. Kad je lutrija bila u pitanju, jedva pismeni ljudi bili su sposobni za komplikovane računске radnje i neviđene podvige memorije. Postojalo je celo jedno pleme ljudi koji su zarađivali sebi za život prosto prodajom sistema, prognoze i amajlija. Vinston nije imao veze sa organizacijom lutrije - to je bila nadležnost Ministarstva obilja - ali je znao (kao, uostalom, i svaki član Partije) da su zgodici u većini slučajeva izmišljeni. Zaista su se isplaćivale samo manje sume, a dobitnici premija bili su nepostojeće ličnosti. U odsustvu pravog saobraćaja unutar Okeanije, to nije bilo teško udesiti.

Ali ako je uopšte bilo nade, ona je bila u prolina. Čovek se toga morao držati. Iskazano rečima, to je delovalo razumno; a kad je čovek posmatrao ljudska bića koja prolaze pored njega, postajalo je čin vere. Ulica u kojoj beše skrenuo vodila je nizbrdo. Zbog čega mu se činilo da je u toj ulici već bio, i da je nedaleko od nje jedan od većih bulevara. Odnokud ispred njega razleže se vika. Ulica je zavijala pod oštrim uglom i završavala se stepenicama koje su vodile u uvučeni prolaz gde je nekoliko piljara prodavalo sparušeno povrće. U tom trenutku Vinston se seti gde je. Prolaz je vodio u glavnu ulicu, a iza sledećeg ugla, ni pet minuta odatle, nalazila se antikvarnica gde je kupio praznu svesku koja mu je sad bila dnevnik. A nedaleko od te radnje, u maloj knjižari, bio je kupio pero i mastilo.

Na vrhu stepenica zastade za trenutak. Na suprotnoj strani prolaza nalazio se neki mali ćumez od krčme, čije prozore kao da je pokrilo inje; u stvari su bili prekriveni slojem prašine. Neki starac, pogrbljen ali živahan, sa belim brkovima koji su se kostrešili napred kao u raka, gurnu vrata i uđe. Dok je stajao i posmatrao, Vinstonu pade na pamet da je starac, kome je bilo najmanje osamdeset godina, u vreme Revolucije već morao biti čovek srednjih godina. On i još nekolicina njegovih vršnjaka bili su poslednja preostala veza sa nestalim svetom kapitalizma. U samoj Partiji više nije bilo mnogo ljudi koji su u zrelo doba ušli pre Revolucije. Starija generacija je najvećim delom bila likvidirana u velikim čistkama šezdesetih godina, a šačica preživelih bila je zastrašena do potpune intelektualne predaje. Ako je postojao iko živi ko mu može reći istinu o prvoj polovini veka, to je mogao biti neki prol. Vinstonu odjednom prođe kroz glavu onaj pasus iz udžbenika istorije koji je bio prepisan u dnevniku; na to ga